

ли, съврѣменно ли поприще избираме? Никакъ не. Политическитѣ събития, държавнитѣ прѣврати, значението на важността да бѣдешъ партизанинъ, и то, да ровишъ и подѣвашъ висшата политика, въвлекохъ въ бързеитѣ си всичката интилигентна масса, като не изключаваме и най-дрѣбнавитѣ, опашката на тази масса; тамъ тѣхнитѣ умове се кършатъ, тѣхнитѣ сърдца се тревожатъ; тамъ намѣриха тѣ живота! Всѣко друго поле е праздно, политическото е пълно. Всѣки държи и чете политическата газета; сега, тя храни, тя ражда, поддържа, създава гений. Да, политически гений ние имаме, а дипломати толкосъ, колкото български граждани има. И какъ да не бѣде така? Чудно ли се вижда това? Може ли и, нѣщо естествено ли е, да седнешъ на меккия столъ въ топлата кѣща, причесанъ, пригладенъ, наситенъ, напоенъ и да се замислишъ, да поразсѣдишъ, да размѣнишъ една двѣ думи съ единъ приятель по въпроса за това що се нарича училище, търговия, промишленность, литература и пр., когато около тебе се рѣшава въпроса на животъ или смъртъ; когато около тебе пицхтъ пушки или топове, ама било това съ единъ сѣсѣдъ, било съ единъ държавенъ глава, било въ избори или митинги нѣкакви, които най-напрѣдъ сѣ за животъ или смъртъ, а по-послѣ и за друго нѣщо, което стои по-високо отъ грубия материализмъ.

„Признаваме, слѣдовъ, че е анахронизмъ да прѣдлагаме сега на нашата читающа публика списания, които не сѣ отъ рода на онова, което всѣкий иска, всѣкий търси, всѣкий изучава и проповѣдва, съ което всѣкий лѣга и става; но, да си кажемъ правото, ние се възмущаваме отъ обстоятелството, че и учителитѣ сѣ станѣли чисти роби на съврѣмненото влѣчение и сѣ захвърлили съвсѣмъ тѣхната пряма задача, напустили сѣ съвсѣмъ тѣхното свято поприще, което окичено съ тѣхното внимание, съ тѣхнитѣ постоянни грижи, би имъ създало много по-голѣма слава, честь и вѣнци, би принело много по-голѣма услуга на отечеството. Несъмнѣно, че е нѣщо по-свято, по-благородно, по-ползотворно, по-реално да сѣднатъ нѣколко работници по учебното дѣло да обсъждатъ единъ въпросъ по прѣподаването, по дисциплината, учил. закони, правилници, программы, отъ колкото да обсъждатъ нѣкое политическо движение, нѣкое лѣжливо извѣстие отъ *Хавасъ*. Неотричаме, че и това е полезно, необходимо даже, но да се предаватъ изцѣло на него въ пълень ущербъ на прямата си задача, то, вѣрвамъ, и тѣ сами да съ-